

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 53/07
27.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Јованке Кажих, Љубице Милутиновић, Миломира Николића и Надежде Радевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог Дома здравља "ББ", ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Округног суда у Крагујевцу Гж.1803/06 од 10.8.2006. године, у седници одржаној 27.3.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Округног суда у Крагујевцу Гж.1803/06 од 10.8.2006. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Општинског суда у Крагујевцу П.бр.4193/04 од 30.5.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Крагујевцу П.бр.4193/04 од 30.5.2006. године, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништена одлука директора туженог бр. 01-3132 од 27.10.2004. године о престанку радног односа тужиљи, као незаконита па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад и распореди на послове лекара специјалисте гинекологије у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Истом пресудом обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове перничног поступка у износу од 36.900,00 динара.

Пресудом Округног суда у Крагујевцу Гж.1803/06 од 10.8.2006. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи одлука директора туженог бр.01-3132 од 27.10.2004. године о престанку радног односа тужиљи као незаконита и да се обавезе тужени да тужиљу врати и распореди на послове лекара специјалисте гинекологије. Истом пресудом одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против пресуде Округног суда тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права су основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је као лекар специјалиста гинекологије и акуштерства засновала радни однос 1979. године. Одлуком директора туженог од 1.11.2000. године утврђено је да јој радни однос мирује због избора за члана Извршног одбора Скупштине града Крагујевца, док се налази у Извршном одбору Скупштине града, без утврђеног рока враћања на посао по престанку функције. Решењем Административног одбора Скупштине града Крагујевца од 5.10.2004. године тужиљи је престала функција члана Извршног одбора а решењем Административног одбора од истог датума тужиљи је по престанку функције члана Извршног одбора утврђено право на плату у трајању од 6 месеци у висини коју је имала у време престанка функције. Спорним решењем директора туженог од 27.10.2004. године тужиљи је престао радни однос код туженог због тога што се није вратила на рад у року од 15 дана од дана истека рока за мировање радног односа.

На утврђено чињенично стање погрешном применом материјалног права другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

Прелазном и завршном одредбом чл. 169. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.70/01), прописано је да запослени који на дан ступања на снагу овог закона користи плаћено, односно неплаћено одсуство, као и запослени који је остварио право на мировање радног односа има право да одсуствује са рада по прописима који су били на снази до дана ступања на снагу овог закона.

Код утврђене чињенице да тужиљи радни однос код туженог мирује од 1.11.2000. године због избора за члана Извршног одбора Скупштине града Крагујевца, док се налази у Извршном одбору Скупштине града

тужиља је на основу наведене прелазне и завршне одредбе Закона о раду остварила право да одсутује са рада по прописима који су били на снази до дана ступања на снагу Закона о раду.

Одредбом чл. 108. Закона о радним односима ("Службени гласник РС",бр.55/96) на основу кога је тужиља остварила право на мировање радног односа избором члана Извршног одбора Скупштине града Крагујевца 1.11.2000. године прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље отказом уговора о раду, од стране послодавца и то ако се не врати на рад у року од 30 дана у смислу чл. 62. истог Закона, односно ако се лице изабрано на државну или другу функцију не врати на рад у року од 30 дана по протеку времена за које остварује право на плату у складу са посебним прописима. Како је тужиљи решењем Административног одбора Скупштине града Крагујевца од 5.10.2004. године престала функција члана Извршног одбора, са утврђеним правом на плату у трајању од 6 месеци у висини коју је имала у време престанка функције, то је решење директора туженог од 27.10.2004. године којим је тужиљи престао радни однос пре протекла времена за које остварује право на плату у складу са посебним прописима незаконито. Тужиљи, која је остварила право на мировање радног односа по пропису који је био на снази пре ступања на снагу Закона о раду, радни однос може да престане ако се не врати на рад у року од 30 дана по протеку времена за које остварује право на плату у складу са посебним прописима.

Из изложеног, Врховни суд Србије је применом наведених одредби материјалног права и одредбе чл. 407. ст. 1. ЗПП преиначио побијану пресуду тако што је одбио као неосновану жалбу туженог и првостепену пресуду потврдио.

О трошковима ревизијског поступка суд није одлучивао, јер тужиља на основу чл. 159. ЗПП није истакла захтев за накнаду трошкова насталих у поступку по изјављеној ревизији.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд